

Arrest

nr. 79 909 van 23 april 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sierra Leone nationaliteit te zijn, op 27 februari 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 januari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 27 maart 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DELVAUX, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"(...) A. Feitenrelaas

U verklaarde de Sierraleonense nationaliteit te bezitten, een etnische Fullah te zijn, en afkomstig te zijn uit Freetown.

U vroeg een eerste keer asiel aan op 14 juli 2010. Op 29 december 2010 nam de Commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiare beschermingsstatus. U diende op 28 januari 2011 beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV), die op 13 april 2011 andermaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiare beschermingsstatus nam. U keerde niet naar uw land van oorsprong terug.

Op 30 juni 2011 vroeg u voor de tweede maal asiel aan. U legde een geboorteakte neer, waaruit blijkt dat u op 10 maart 1994 bent geboren en een krantenartikel met als titel 'A case of Human Rights Abuse' uit de *Independant Observer* (dd. 6 december 2010), waarin uw naam staat vermeld en wordt geschreven dat uw tante door de politie wordt gezocht en dat u vermist bent.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst kan worden opgemerkt dat in het kader van uw eerste asielaanvraag door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 13 april 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

In deze beslissing wordt gesteld "(...)Met betrekking tot de problemen met verzoekers tante (...) blijkt (...) dat deze problemen zich louter situeren in de familiale sfeer. Uit verzoekers verklaringen blijkt nergens dat de beslissing van verzoekers tante om zijn schoolkosten niet langer alleen te betalen en ook een financiële bijdrage van hem te vragen, gebaseerd zou zijn op één van de criteria van het Vluchtelingenverdrag. Uit verzoekers verklaringen kan evenmin worden afgeleid dat haar beslissing om zijn middelbaar onderwijs niet langer volledig te sponsoren en hem aan het werk te zetten, alsook haar woede-uitbarstingen omdat hij zich hier niet wilde bij neerleggen, kunnen beschouwd worden als daden van vervolging in de zin van het voornoemde Verdrag van Genève. (...) Voorts blijkt dat de commissaris-generaal terecht besloot dat verzoeker niet aannemelijk gemaakt heeft dat hij alle mogelijke opties heeft overwogen/uitgeput alvorens Sierra Leone te verlaten en internationale bescherming te zoeken (...). Daarnaast stelde de RVV in haar arrest (...) Verzoeker beperkt zich grotendeels tot het louter herhalen van zijn eerder afgelegde verklaringen evenwel zonder in te gaan en inhoudelijk te repliceren op de concrete argumentatie van de betwiste beslissing. Hij rept in het verzoekschrift nergens over de vastgestelde tegenstrijdigheden, leemten en incoherenties in zijn opeenvolgende verklaringen, die nochtans klaar en duidelijk in de aangevochten beslissing verwoord staan en betrekking hebben op de kern van zijn asielrelaas, met name het beweerde conflict van verzoeker met zijn tante. (...)"

Hieruit blijkt dat de door u aangehaalde problemen met uw tante – als ze al waar zouden zijn – niet kunnen beschouwd worden als 'vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève, en dat u er niet alles aan gedaan heeft om in uw land van oorsprong alle mogelijke opties te overwegen vooraleer asiel te vragen.

Daarenboven zijn de nieuwe elementen die u aanbracht ter ondersteuning van uw tweede asielaanvraag niet van die aard om te besluiten tot een gegronde 'vrees voor vervolging' of tot een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade'.

Met betrekking tot het krantenartikel met als titel 'A case of Human Rights Abuse' kan het volgende worden opgemerkt. In het artikel, dat voorkomt op een krantenpagina die gedateerd is op 6 december 2010 staat dat de politie op zoek ging naar uw tante, M.J. (...), na klacht van haar burens omdat u, M.S.J. (...), door haar mishandeld werd. In het artikel staat dat de burens hebben gezegd dat M.S.J. (...) (u dus) de laatste 3 dagen niet meer werd gezien. Dit is uiterst merkwaardig, vermits u zich in juli 2010 reeds in België bevond, en u dus al 5 maanden niet meer in de buurt kon zijn gezien op het moment dat het artikel verscheen. Wanneer u gevraagd werd om daar een verklaring voor te geven, bleek u er geen te hebben ; u zei dat u het aan uw vriend Mansaray – die u het artikel stuurde - had gevraagd, en dat hij het ook niet wist en u zei dat het waarschijnlijk een vergissing is (gehoor CGVS, p. 8). Daarnaast kan worden opgemerkt dat op de originele krantenpagina waarop het bewuste artikel staat op beide kanten "supplementary page" wordt vermeld, zonder paginanummer, waaruit blijkt dat dit geen standaardpagina uit een doordeweekse krant betreft, hetgeen vragen oproept bij de waarachtigheid ervan. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt overigens dat lokale Sierraleonese journalisten ernstig onderbetaald worden (als ze al betaald worden), hetgeen kan leiden tot corruptie (publicatie van artikels tegen betaling) en een gebrek aan journalistieke ethiek (zie informatie in het administratief dossier). Verder weet u niet wanneer of in welke omstandigheden uw foto die bij het artikel staat werd genomen en weet u evenmin wie deze aan de krant zou hebben gegeven (gehoor CGVS, p. 6-7). U bent eveneens onwetend over wie de informatie over u en uw tante

aan de persoon die het artikel schreef gaf (gehoor CGVS, p. 6-7). Uit dit alles blijkt dat de authenticiteit van het artikel in elk geval erg twijfelachtig is.

Zelfs indien het artikel authentiek zou zijn en de inhoud waar, kan worden opgemerkt dat hieruit blijkt dat de politie stappen heeft ondernomen om uw tante te arresteren, zodat het probleem dat u aanhaalde als grond voor uw asielaanvraag – de mishandeling door uw tante – aan een oplossing toe is en dat de burens u hierin klaarblijkelijk gesteund hebben.

Uw bewering dat u bij terugkeer naar Sierra Leone een straatkind zou worden en dat niemand voor u zou kunnen zorgen (gehoor CGVS, p. 9), is louter hypothetisch, en gaat voorbij aan het feit dat u een goede en betrouwbare vriend heeft in de gedaante van Kabiru Mansaray en dat in Sierra Leone veel NGO's actief zijn om jongeren te beschermen en een toekomst te bieden. Uw bewering dat Mansaray niet voor u zou kunnen zorgen omdat hij maar een paar jaar ouder is dan u (gehoor p. 8-9), is eveneens weinig overtuigend, omdat jullie samen activiteiten zouden kunnen ontwikkelen om te voorzien in jullie levensonderhoud.

Het door u voorgelegde duplicaat van geboortecertificaat, waarop 10 maart 1994 als geboortedatum voorkomt (daar waar u in het kader van uw eerste asielaanvraag de geboortedatum 10 maart 1993 opgaf), werd door de Dienst Voogdij in aanmerking genomen als nieuw element voor uw leeftijdsbepaling (zie schrijven van de Voogdijdienst dd. 9 september 2011), waardoor u als minderjarige wordt beschouwd.

Uit al het voorgaande blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u uw land van oorsprong heeft verlaten uit 'vrees voor vervolging', of dat u bij terugkeer een 'risico op het lijden van ernstige schade' zou lopen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.(...)”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert de schending aan van de artikelen 19, 27, 28, 31, 36 en 39 van het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind (hierna: IVRK); van het artikel 1, (A) van de Conventie van Genève; van de artikelen 2 en 3 wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991); van de artikelen 48, 48/2, 48/4, 48/5, 49, 49/2, 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. (hierna: de vreemdelingenwet).

Verzoeker verwijst naar de motivering van de bestreden beslissing en repliceert daarna door te stellen dat hij volledig ter goeder trouw is. Hij laat gelden dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht omdat hij door zijn tante mishandeld werd en door haar gedwongen werd tot kinderarbeid en hem de mogelijkheid tot onderwijs werd ontnomen. Verzoeker stelt dat hij bescherming heeft gezocht bij de autoriteiten van Sierra Leone, de politie maar deze bescherming zou zijn geweigerd.

Hij licht toe dat de politie actie zou hebben ondernomen tegen de tante, doch is het gevolg die hieraan zal worden gewezen nog niet bekend. Verzoeker voert dan ook aan dat de conclusie van verzoeker als zou de overheid van Sierra Leone minderjarige weeskinderen bescherming weigeren tegen uitbuiten, niet zomaar van tafel kan geveegd worden. Hij stelt dat dit gegeven dient beschouwd te worden als vervolging van de ene sociale groep door de andere, met name vervolging en uitbuiting van wezen. Hij argumenteert dat dit element *prima facie* zijn geldigheid kan behouden worden. Dit zou vallen onder de Conventie van Genève.

Verzoeker wijst erop dat hij als kind blootgesteld werd aan kinderarbeid en dat dient aanzien te worden als een vorm van vervolging als lid van een sociale groep (kinderarbeid), waartegen geen bescherming

wordt geboden door de overheid van Sierra Leone. Als kind zou hij gedwongen zijn tewerkgesteld en zou hij zich in een situatie hebben bevonden van armoede en willekeur.

Verzoeker voert aan dat de commissaris-generaal geen rekening houdt met het kwetsbare profiel van de minderjarige, dewelke thans zonder netwerk is in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst. Door het feit dat hem geen bescherming wordt geboden is verzoeker de mening toegedaan dat zijn problematiek het familiaal aspect overstijgt en is er sprake van een verband met de criteria van het artikel 1 van de Conventie van Genève.

Verzoeker meent dat de bewering van de commissaris-generaal dat verzoeker een betrouwbare vriend zou hebben in Sierra Leone niet van die aard om te spreken van een afdoend lokaal netwerk in geval van terugkeer naar het land van herkomst. Hij vreest voor zijn fysieke integriteit en dat hij niet terug kan naar zijn land van herkomst waar hem enkel armoede en uitbuiting wachten. Hij meent dat het duidelijk is dat zijn familie hem niet op degelijke wijze wil opvangen en hem louter als een kindslaaf beschouwt. Hij voert aan dat de tal van gegevens aangebracht die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging, doch deze gegevens niet naar behoren zijn geïnterpreteerd.

Verder verwijst verzoeker naar de stelling van de verwerende partij die twijfelt aan de authenticiteit van het door verzoeker bijgebrachte artikel. Hij licht toe dat hij dit artikel niet zelf heeft opgesteld en dat hij niet verantwoordelijk is voor de redactie van enig krantenartikel en het dus aan verzoeker is bezorgd door een bron die volgens hem betrouwbaar overkomt. Hij stelt dat hij ter goeder trouw is en dat ter kwader trouw niet wordt vermoed. Hij benadrukt dat de aangehaalde motieven van de verwerende partij de eerst genomen beslissing niet kunnen bevestigen.

Hij verwijst vervolgens naar de *“Guide des procédures et critères pour déterminer le statut de réfugié”* van UNHCR en citeert hieromtrent een onderdeel. Hij stelt verder dat zijn verklaringen duidelijk zijn, mogelijk, plausibel en oprecht. Hij herhaalt telkenmale dat hij niet beschermd wordt door vervolging door de autoriteiten van zijn land van herkomst en dat de bestreden beslissing tot gevolg kan hebben dat hij teruggeleid zou worden naar de grens van het land van herkomst, alwaar er gevaar is voor zijn fysieke integriteit en zijn vrijheid.

2.2. Krachtens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en de middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder ‘middel’ in de zin van deze bepaling moet worden verstaan de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Het komt de Raad niet toe te raden naar de wijze waarop een rechtsregel geschonden is.

De artikelen 48/5, 49, 49/2 en 52 van de vreemdelingenwet worden vermeld als geschonden doch bespreekt verzoeker geenszins in zijn uiteenzetting de voormelde artikelen.

Derhalve is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

2.3. De verzoekende partij klaagt de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: wet van 29 juli 1991) aan evenals de schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. Artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling heeft geen directe werking. Artikel 48/3 van de vreemdelingenwet verwijst echter uitdrukkelijk naar dit artikel en neemt het op in de Belgische rechtsorde. In het kader van de toetsing van dit artikel en de materiële motiveringsplicht wordt ook artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling onderzocht.

De Raad wijst erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 14 juli 2010 voor de eerste maal asiel aanvroeg. Op 29 december 2010 nam de Commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker diende op 28 januari 2011 beroep aan tegen deze beslissing bij Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), die op 13 april 2011 andermaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam. U keerde niet naar uw land van oorsprong terug.

Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd.

De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

De Raad verwijst dan ook dienstig naar het volgende onderdeel van de bestreden beslissing dat luidt als volgt:

“(…)

Vooreerst kan worden opgemerkt dat in het kader van uw eerste asielaanvraag door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 13 april 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiäre beschermingsstatus werd genomen.

In deze beslissing wordt gesteld "(...)Met betrekking tot de problemen met verzoekers tante (...) blijkt (...) dat deze problemen zich louter situeren in de familiale sfeer. Uit verzoekers verklaringen blijkt nergens dat de beslissing van verzoekers tante om zijn schoolkosten niet langer alleen te betalen en ook een financiële bijdrage van hem te vragen, gebaseerd zou zijn op één van de criteria van het Vluchtelingenverdrag. Uit verzoekers verklaringen kan evenmin worden afgeleid dat haar beslissing om zijn middelbaar onderwijs niet langer volledig te sponsoren en hem aan het werk te zetten, alsook haar woede-uitbarstingen omdat hij zich hier niet wilde bij neerleggen, kunnen beschouwd worden als daden van vervolging in de zin van het voornoemde Verdrag van Genève. (...) Voorts blijkt dat de commissaris-generaal terecht besloot dat verzoeker niet aannemelijk gemaakt heeft dat hij alle mogelijke opties heeft overwogen/uitgeput alvorens Sierra Leone te verlaten en internationale bescherming te zoeken (...). Daarnaast stelde de RVV in haar arrest (...) Verzoeker beperkt zich grotendeels tot het louter herhalen van zijn eerder afgelegde verklaringen evenwel zonder in te gaan en inhoudelijk te repliceren op de concrete argumentatie van de betwiste beslissing. Hij rept in het verzoekschrift nergens over de vastgestelde tegenstrijdigheden, leemten en incoherenties in zijn opeenvolgende verklaringen, die nochtans klaar en duidelijk in de aangevochten beslissing verwoord staan en betrekking hebben op de kern van zijn asielrelaas, met name het beweerd conflict van verzoeker met zijn tante. (...)"

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift wederom verwijst naar de problemen met zijn tante stelt de Raad vast dat dit geen nieuw element is waarover de Raad kan oordelen daar dit binnen het gezag van gewijsde van het arrest van 13 april 2011 valt waarin de Raad de beslissing van de commissaris-generaal in hoofde van verzoeker zijn eerste asielaanvraag bevestigde.

Verzoeker legt in het kader van zijn tweede asielaanvraag een geboorteakte neer waaruit blijkt dat hij op 10 maart 1994 is geboren en een krantenartikel waarin verzoeker zijn naam staat vermeld en waarin er wordt geschreven dat zijn tante door de politie wordt gezocht en hij vermist is.

Wat betreft het neergelegde krantenartikel schaarde de Raad zich achter de vaststelling van de commissaris-generaal dat de authenticiteit van het krantenartikel erg twijfelachtig is. De motivering van de bestreden beslissing stelt dienaangaande het volgende:

"(...)

Met betrekking tot het krantenartikel met als titel 'A case of Human Rights Abuse' kan het volgende worden opgemerkt. In het artikel, dat voorkomt op een krantenpagina die gedateerd is op 6 december 2010 staat dat de politie op zoek ging naar uw tante, M.J. (...), na klacht van haar burens omdat u, M.S.J. (...), door haar mishandeld werd. In het artikel staat dat de burens hebben gezegd dat M.S.J. (...) (u dus) de laatste 3 dagen niet meer werd gezien. Dit is uiterst merkwaardig, vermits u zich in juli 2010 reeds in België bevond, en u dus al 5 maanden niet meer in de buurt kon zijn gezien op het moment dat het artikel verscheen. Wanneer u gevraagd werd om daar een verklaring voor te geven, bleek u er geen te hebben ; u zei dat u het aan uw vriend Mansaray – die u het artikel stuurde - had gevraagd, en dat hij het ook niet wist en u zei dat het waarschijnlijk een vergissing is (gehoor CGVS, p. 8). Daarnaast kan worden opgemerkt dat op de originele krantenpagina waarop het bewuste artikel staat op beide kanten "supplementary page" wordt vermeld, zonder paginanummer, waaruit blijkt dat dit geen standaardpagina uit een doordeweekse krant betreft, hetgeen vragen oproept bij de waarachtigheid ervan. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt overigens dat lokale Sierraleonese journalisten ernstig onderbetaald worden (als ze al betaald worden), hetgeen kan leiden tot corruptie (publicatie van artikels tegen betaling) en een gebrek aan journalistieke ethiek (zie informatie in het administratief dossier). Verder weet u niet wanneer of in welke omstandigheden uw foto die bij het artikel staat werd genomen en weet u evenmin wie deze aan de krant zou hebben gegeven (gehoor CGVS, p. 6-7). U bent eveneens onwetend over wie de informatie over u en uw tante aan de persoon die het artikel schreef gaf (gehoor CGVS, p. 6-7). Uit dit alles blijkt dat de authenticiteit van het artikel in elk geval erg twijfelachtig is.

Zelfs indien het artikel authentiek zou zijn en de inhoud waar, kan worden opgemerkt dat hieruit blijkt dat de politie stappen heeft ondernomen om uw tante te arresteren, zodat het probleem dat u aanhaalde als grond voor uw asielaanvraag – de mishandeling door uw tante – aan een oplossing toe is en dat de burens u hierin klaarblijkelijk gesteund hebben. (...)"

Hieruit blijkt aldus dat er verschillende elementen voorhanden zijn op basis waarvan er wordt geoordeeld door de commissaris-generaal dat de authenticiteit van dit document wordt betwist. Verzoeker stelt louter ter goeder trouw te zijn en niet verantwoordelijk te zijn voor dit artikel. Het loutere feit dat verzoeker niet akkoord gaat met de motivering op dit punt is uiteraard niet afdoende. Bovendien brengt verzoeker geen enkel concreet element aan zodoende de motivering op dit punt kan weerlegd worden.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat een origineel persartikel weliswaar het bewijs is dat een artikel met een bepaalde inhoud gepubliceerd werd, maar het is geen bewijs van de werkelijkheid van de er in aangehaalde feiten. Dit stuk heeft geen bewijswaarde inzake de persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire beschermingsstatus van verzoeker.

Ook aangaande de bewering van verzoeker dat hij een straatkind zou worden, beperkt verzoeker zich tot het louter herhalen van zijn asielrelaas zonder enig concreet element aan te voeren.

De bestreden beslissing stelt: *"(...) Uw bewering dat u bij terugkeer naar Sierra Leone een straatkind zou worden en dat niemand voor u zou kunnen zorgen (gehoor CGVS, p. 9), is louter hypothetisch, en gaat voorbij aan het feit dat u een goede en betrouwbare vriend heeft in de gedaante van Kabiru Mansaray en dat in Sierra Leone veel NGO's actief zijn om jongeren te beschermen en een toekomst te bieden. Uw bewering dat Mansaray niet voor u zou kunnen zorgen omdat hij maar een paar jaar ouder is dan u (gehoor p. 8-9), is eveneens weinig overtuigend, omdat jullie samen activiteiten zouden kunnen ontwikkelen om te voorzien in jullie levensonderhoud. (...)"*

Ook dit onderdeel van de bestreden beslissing blijft onverkort gehandhaafd daar dit steun vindt in het verhoorverslag en verzoeker hiertegen geen dienstig argument aanvoert. Daarenboven wijst de verwerende partij er terecht op dat verzoeker inmiddels de leeftijd van 18 jaar bereikt heeft en meerderjarig is en dat het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind niet meer op hem van toepassing is. In toepassing van artikel 48/5, §3, tweede lid van de vreemdelingenwet dient bij beoordeling van de vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rekening gehouden te worden met de algemene omstandigheden in het land en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker op het tijdstip waarop de beslissing genomen wordt.

Verder brengt verzoeker geen enkel concreet element aan.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

Verzoekers argumentatie bevat geen enkele concrete repliek met betrekking tot de diverse vaststellingen verwoord in de bestreden beslissing, zodat deze onverkort gehandhaafd blijven. Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoeker in gebreke blijft.

Aangaande de proceduregids van UNHCR merkt de Raad volledigheidshalve op dat deze proceduregids, hoewel hij waardevolle aanwijzingen bevat voor het vaststellen van de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig artikel 1 van het Verdrag van Genève, geen afdwingbare rechtsregels bevat (zie ook RvS 9 juni 2005, nr. 145.732).

Verzoeker heeft zijn asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging in overeenstemming met de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in

artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 verrechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig april tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS